

Arrest

nr. 66 362 van 9 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. DECALUWE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees geboren in Preshevë en bent u Kosovaars staatsburger. In 1996 beslisten uw ouders Preshevë te verlaten en gingen jullie in Prishtinë wonen. Na de oorlog in Kosovo in 1999 verhuisden jullie naar Fushë Kosovë. Toen u ongeveer 21 jaar oud was, ontdekte u dat u zich eerder aangetrokken voelde tot mannen. U begon een relatie met de twee jaar jongere B. (...). U ging regelmatig uit met hem en jullie ontmoetten elkaar wekelijks ongeveer drie keer. Uw broer S. (...) werd achterdochtig en besloot u te volgen. Zo betrapte hij u met uw vriend B. (...). Toen u hierna thuis kwam, werd u geslagen door uw broers en vader. U raakte gewond. U verliet uw huis en logeerde drie maanden bij vrienden. U kon echter niet bij hen blijven wonen en keerde terug naar huis. U verontschuldigde zich bij uw familie. Uw familie stelde u daarna meisjes voor met wie

u zich kon verlopen, maar u wees ze af. Uw familieleden werden daarop wederom achterdochtig en opnieuw werd u door uw broer S. (...) geschaduwd. Ook nu zag hij u met dezelfde jongen met wie u nog steeds een relatie had. Bij uw thuiskomst werd u door uw vader en broers geslagen. Omwille van de reactie van uw vader die u zou vermoorden als u naar de politie zou gaan en omwille van het feit dat de politie ook geen homo's aanvaardt, gaf u dit niet aan. Door die reactie van uw familie werd u depressief. U ging in behandeling bij een psychiater. Hij schreef u enkel medicatie voor. Dat vond u evenwel niet voldoende, gezien u ook praat sessies verlangde. Eén keer ging u naar een privé kliniek, waar u een betere behandeling kreeg, maar aangezien u zich financieel niet veel kon veroorloven, kon u daar later niet meer naartoe. Ondertussen kwamen uw vrienden uw seksuele geaardheid ook te weten, waarop ze u beledigden. U verhuisde naar Ferizaj. Hierdoor bekoelde uw relatie met B. (...). U bleef wel nog contact houden via internet, maar jullie zagen elkaar niet meer. Ook uw baas kwam uw geaardheid te weten en ontsloeg u. Omwille van die beledigingen en het feit dat u geen werk meer had, besloot u op 8 februari 2011 Kosovo te verlaten. Op 11 februari 2011 vroeg u hier asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag en/of identiteit legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uitgereikt op 3 februari 2009; uw rijbewijs, uitgereikt op 18 januari 2008; uw geboorteakte, uitgereikt in Fushë Kosovë op 14 februari 2011; uw nationaliteitsbewijs, uitgereikt in Fushë Kosovë op 14 februari 2011 en verschillende psychiatrische attesten uit Kosovo ter staving van uw depressie.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat er getwijfeld kan worden aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde relatie met B. (...). Ondanks het feit dat u ongeveer twee jaar een relatie met hem gehad heeft, kon u zich geen enkele anekdote of bijzondere gebeurtenis die zich tijdens jullie twee jaar durende relatie afspeelde herinneren. Evenmin wist u of B. (...) ooit andere relaties gehad heeft (CGVS, p. 14). Dat u op dergelijke eenvoudige vragen geen antwoord kon formuleren, werpt dan ook twijfels op betreffende de geloofwaardigheid van de door u beweerde relatie met B. (...) en bijgevolg tevens van de door u beweerde problemen met uw familieleden naar aanleiding van deze relatie. Het is overigens merkwaardig dat u noch ontmoetingsplaatsen voor homo's noch organisaties in Kosovo die voor homorechten ijveren kende. U bent nochtans actief op het internet (CGVS, p. 11).

Hoe dan ook dient er te worden gewezen op het feit dat de problemen met uw familieleden die uw seksuele geaardheid niet respecteerden en u hierom tweemaal sloegen van interpersoonlijke, intrafamiliale en gemeenrechtelijke aard zijn. Uit niets blijkt dat u voor deze intrafamiliale en gemeenrechtelijke problemen geen of onafdoende beroep kon - of bij een eventuele herhaling van uw problemen omwille van uw homoseksuele geaardheid in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen - op de hulp en/of bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten, met wie u geen problemen kende (CGVS, p. 4). U heeft immers steeds nagelaten de mishandelingen van uw broers en uw vader aan te geven bij de politie. U verklaarde weliswaar dat u dergelijke mishandelingen niet kon aangeven omdat u schrik had van uw vader – hij zou u anders vermoorden – en omdat de politie toch niets zou ondernemen (CGVS, p. 9-10). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt echter dat Kosovo onder UNMIK-bestuur een wetgeving inzake antidiscriminatie van hoog internationaal niveau gekregen heeft. Hoewel het niet te ontkennen valt dat een groot deel van de Kosovaarse bevolking homoseksualiteit nog steeds stigmatiseert, blijkt dat het klimaat ten aanzien van homoseksuelen toleranter geworden is. Dit is ondermeer de vrucht van publieke campagnes die homofobie bestrijden. Daarnaast blijkt uit de beschikbare informatie dat als iemand op grond van zijn seksualiteit aan geweld of pesterijen zou worden blootgesteld, de Kosovaarse politie wel degelijk voor bescherming kan en wil zorgen en dat de politie, met de steun van EULEX (European Union Rule of Law Mission in Kosovo), zal ingrijpen. Voor diegenen die vervolging vrezen zijn er immers voldoende wettelijke procedures voorzien voor de vaststelling, de vervolging en de bestraffing van misdrijven. U gaf bovendien zelf aan dat een politieagent zijn taak wel zou vervullen als hij hiertoe het bevel zou krijgen (CGVS, p. 16). Hieraan kan nog toegevoegd worden dat internationale bescherming slechts kan ingeroepen worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput. Het behoort tot de taak van de plaatselijke autoriteiten is om u, indien nodig, bescherming te bieden. Om bescherming te bieden moeten de autoriteiten evenwel op de hoogte zijn van alle gegevens betreffende uw problemen. Indien de autoriteiten echter niet op de hoogte worden gesteld van de feiten, kunnen zij echter vanzelfsprekend ook niet optreden.

Bovendien heeft u niet aannemelijk gemaakt waarom u zich niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen om de problemen met uw familieleden te vermijden. Na de problemen met hen verhuisde u immers naar Ferizaj waar u met hen geen problemen meer ondervond (CGVS, p. 16). U voegde hieraan overigens zelf toe dat, zolang u werk had, u er nooit aan had gedacht naar het buitenland te verhuizen.

U werd weliswaar beledigd door uw vrienden en u werd door uw chef ontslagen toen ze uw homoseksuele geaardheid te weten kwamen (CGVS, p. 16). Het feit dat u omwille van uw geaardheid door enkele individuen beledigd werd en dat u hierom door één werkgever ontslagen werd zijn echter onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen worden beschouwd als een systematische, doorgedreven vorm van discriminatie en zijn bijgevolg onvoldoende om te kunnen besluiten tot een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U gaf nog aan dat het heel moeilijk zou worden om ander werk te vinden in Kosovo gezien er in Kosovo in het algemeen weinig werk is (CGVS, p. 16). Het niet vinden van werk betreft hier een motief van socio-economische aard en houdt op zich geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of de bepalingen uit de definitie van subsidiaire bescherming. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Wat betreft uw psychische problemen – u had een depressie –, kan nog opgemerkt worden dat uit de door u neergelegde attesten geenszins de oorzaak van uw psychische problemen blijkt. Hoe dan ook heeft u niet aannemelijk gemaakt bij een eventuele terugkeer naar Kosovo er om Conventiegerelateerde motieven niet langer medische hulp te kunnen krijgen voor de door u aangehaalde psycho-medische problemen. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde medische attesten blijkt immers dat u er zich in het verleden probleemloos heeft kunnen wenden tot de medische hulpverlening. Zo ging u vanaf 2008 ongeveer om de twee à drie maand naar een psychiater. U kreeg er medicatie en hij behandelde u tot op zeker hoogte goed, maar u dacht dat een meer specifiekere behandeling met praatsessies beter zou zijn voor u. Die kreeg u in een privékliniek, maar omdat die sessies te duur waren, kon u ze niet verderzetten (CGVS, p. 5-6). Het niet kunnen betalen van specifieke medische behandelingen is echter een motief van economische aard en houdt aldus op zich geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of de bepalingen in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit en nationaliteit staan hier immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Tevens roept zij de schending in van de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Zij gaat hierbij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht is *in casu* voldaan. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour*

déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreffende de motivering dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar relatie met B. en bijgevolg ook aan de daaraan gekoppelde problemen met haar familie, benadrukt verzoekende partij dat haar relatie met B. geheim was en deze niet kan worden vergeleken met een “gewone” relatie waarin men veel samen uitgaat. Het is dan ook niet merkwaardig dat zij geen bijzondere gebeurtenis kon bedenken toen hierom werd gevraagd. Bovendien kampt zij met psychische problemen waardoor zij veel dingen vergeet. Ook dient eraan te worden herinnerd dat een verhoor erg stresserend is, in het bijzonder voor iemand die gegeneerd is om openlijk over haar homoseksuele geaardheid te praten. De vaststelling dat zij niet wist of B. vóór haar al een relatie had gehad, laat evenmin toe om tot de ongeloofwaardigheid van hun relatie te besluiten.

2.2.3.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat, hoewel wordt erkend dat een verhoor inderdaad een zekere mate van stress impliceert, dit verzoekende partij niet ontslaat van de plicht haar relaas zo volledig mogelijk uiteen te zetten en de gestelde vragen zo nauwkeurig mogelijk te beantwoorden. Van een asielaanvraag die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Het feit dat verzoekende partij zich schaamt voor haar geaardheid kan hieraan niet in de weg staan, vermits deze geaardheid naar eigen zeggen juist de oorzaak vormt voor haar vlucht naar het buitenland en het onderzoek naar de waarachtigheid hiervan dan ook centraal staat.

Waar verzoekende partij haar geestelijke problemen in de verf zet ter verklaring voor haar slechte geheugen stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen medische en of psychologische attesten bijbrengt waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen zou zijn aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen en essentiële gegevens die de geloofwaardigheid van haar relaas zouden kunnen bekrachten aan te reiken.

Verder kan de Raad zich geenszins vinden in het verweer dat zij door een gebrek aan uitstapjes met B. niet in staat zou zijn om een bijzondere gebeurtenis of een anekdote mee te delen. Verzoekende partij gaf immers te kennen dat zij twee tot drie keer per week uitgingen, waarbij ze koffie dronken of op restaurant gingen en zij altijd pas laat thuis kwam (administratief dossier, stuk 5, CGVS verhoor 16/05/2011, p. 8 en 13-14). Overigens nuanceerde de dossierbehandelaar het begrip “*bijzondere gebeurtenis*” als een “*sterfgeval, huwelijk, geboorte, ruzie, gemeenschappelijke aankoop, ontrouw, ongeval, reis*”, zodat ook zonder een scala aan publieke uitstapjes gemakkelijk een antwoord kon worden geformuleerd op deze vraag.

Verzoekende partij kan zich ten slotte niet verzoenen met het feit dat haar onwetendheid over een eerdere relatie van B. de geloofwaardigheid van hun relatie verder ondergraaft, maar slaagt er met het loutere protest tegen deze gevolgtrekking niet in om ze te weerleggen. Desbetreffende motivering blijft aldus onverminderd overeind.

2.2.4.1. Betreffende de motivering dat het merkwaardig is dat verzoekende partij in Kosovo geen ontmoetingsplaatsen voor homo's kende en evenmin op de hoogte was van organisaties die ijveren voor homorechten, wenst verzoekende partij te beklemtonen dat dergelijke organisaties weinig bekend zijn, zeker buiten Pristina. Onder verwijzing naar documenten 3 en 5 uit de landeninformatie (administratief dossier, stuk 18) betoogt verzoekende partij voorts dat ontmoetingsplaatsen voor homo's gewoonweg niet bestaan.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat uit voornoemde informatie inderdaad blijkt dat er geen officiële homo-clubs zijn gevestigd in Kosovo. Deze vaststelling wordt evenwel meteen gevolgd door de mededeling dat homoseksuelen er desondanks bijeenkomen, bijvoorbeeld in stadsparken of in verenigingslokalen die op die manier uitgroeien tot “*un véritable lieu de rencontre et socialisation*” (“een echte plaats van

ontmoeting en socialisatie” – eigen vertaling) (administratief dossier, stuk 18, landeninformatie, document 3 p. 2 en document 5 p. 57). Tevens blijkt dat er onder meer in Pristina op regelmatige basis activiteiten worden georganiseerd voor de homoseksuele gemeenschap. Het is dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekende partij, die voorhoudt zich al bijna tien jaar bewust te zijn van haar homoseksuele geaardheid en actief is op het internet, hierover compleet in het ongewisse zou verkeren. Waar verzoekende partij nog opwerpt dat de organisaties buiten Pristina nauwelijks enige bekendheid genieten, dient te worden aangestipt dat verzoekende partij moeilijk kan volhouden niet vertrouwd te zijn met de Kosovaarse hoofdstad. Immers, de discotheek waar zij B. leerde kennen, lag “*dichtbij Dardanija, de wijk in Pristina*”, waar B. overigens was geboren en werkzaam was (administratief dossier, stuk 5, CGVS verhoor 16/05/2011, p. 12). Dardania zou sindsdien het vertrekpunt voor hun afspraken vormen (administratief dossier, stuk 5, CGVS verhoor 16/05/2011, p. 13). De vrienden bij wie verzoekende partij gedurende drie maanden logeerde ten gevolge van het eerste gewelddadige voorval met haar familie woonden eveneens in Pristina (administratief dossier, stuk 5, CGVS verhoor 16/05/2011, p. 8). Het argument dat verzoekende partij geen organisatie zou kunnen noemen omwille van het feit dat deze geworteld zijn in de hoofdstad, kan gelet op haar vertrouwdheid met deze stad en haar activiteiten op het internet bezwaarlijk worden bijgetreden.

2.2.5.1. In verband met de motivering dat de opgeworpen problemen hoe dan ook van interpersoonlijke, intrafamiliale en gemeenrechtelijke aard zijn waarvoor er bescherming kan worden verkregen bij de in Kosovo aanwezige autoriteiten, wenst verzoekende partij haar angst voor reacties van haar familie te onderstrepen. Hulp inschakelen zou fataal kunnen zijn, gelet op het verraad dat verzoekende partij zou plegen ten overstaan van haar familie. Daarenboven beseft zij maar al te goed dat het aanklaarten van haar moeilijkheden bij de Kosovaarse autoriteiten nutteloos zou zijn, “*hetgeen in Kosovo van algemene kennis is.*” De uitvoering van de antidiscriminatiewetgeving naar homoseksuelen toe blijft namelijk zeer problematisch. Verzoekende partij verwijst hiervoor opnieuw naar stuk 3 uit de landeninformatie en betoogt dat de stigmatisering van homoseksuelen zodanig wijdverspreid is, dat men bezwaarlijk kan blijven spreken van louter intrafamiliale problemen. In elk geval staat het vast dat er *in casu* geen effectieve hulp kon worden geboden, aldus verzoekende partij.

2.2.5.2. In de bestreden beslissing werd evenwel terecht onderstreept dat verzoekende partij tijdens het interview zelf aangaf dat een politiemans bij een probleem rond homoseksualiteit zijn taak zal vervullen indien hij daartoe het bevel krijgt. Waar verzoekende partij voorts haar vrees uit ten overstaan van haar familieleden, wijst de Raad erop dat een absolute bescherming door geen enkele rechtstaat kan worden gegarandeerd. Bovendien bevestigt verzoekende partij hierdoor juist de vaststelling dat zij – indien er toch enig geloof zou worden gehecht aan haar problemen ten gevolge van een homoseksuele relatie – wel degelijk een toevlucht tot nationale bescherming heeft. Immers, er zou geen reden zijn om haar familie te vrezen indien de politie geen enkel gevolg zou geven aan de door haar aangesneden kwestie. De blote bewering dat het inroepen van nationale hulp sowieso vruchteloos zou zijn, wordt met andere woorden door haar eigen betoog ontkracht. Verder blijkt uit het door verzoekende partij aangehaalde citaat uit voormeld stuk 3 dat “*de politie over het algemeen correct optreedt, behalve dat de zaken slechts langzaam worden opgevolgd*” (eigen vertaling vanuit het Frans). Verzoekende partij toont derhalve door het haar bijgebrachte citaat zelf aan dat in deze problematiek wel degelijk politieel optreden aanwezig is.

De Raad wijst er voorts op dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Het feit dat verzoekende partij ondanks de bestaande wettelijke procedures voor de vaststelling, vervolging en bestraffing van misdrijven in Kosovo en meer in het bijzonder de wetgeving aangaande de antidiscriminatie verzuimde om eender welke vorm van nationale bescherming in te schakelen, verhindert haar de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus, voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet, toe te kennen.

2.2.6.1. Ten slotte vecht verzoekende partij de motivering aan betreffende het bestaan van een intern vestigingsalternatief. In Ferizaj ging zij weliswaar niet meer gebukt onder het geweld gepleegd door haar familie, maar werd zij beledigd door haar vrienden en ontslagen door haar werkgever zodra haar seksuele geaardheid bekend raakte. Deze gebeurtenissen zetten verzoekende partij er toe aan om

ernstig na te denken over zelfmoord. Haar situatie was niet uitzichtloos omwille van het verlies van haar job, maar omwille van het feit dat zij haar werk had verloren op grond van haar geaardheid, gecombineerd met het besef dat dergelijke toestanden zich haar hele leven zouden herhalen. In tegenstelling tot wat verwerende partij voorwendt, is haar vlucht naar België dus niet door economische motieven ingegeven. Opnieuw wenst zij te beklemtonen dat discriminatie van homoseksuelen in Kosovo wel degelijk een systematisch en doorgedreven verschijnsel is, dat ertoe leidde dat verzoekende partij psychisch volledig instortte.

2.2.6.2. De Raad constateert wederom dat – indien verzoekende partij werkelijk met moeilijkheden zou kampen omwille van haar geaardheid waaraan om voormelde reden geen geloof kan worden gehecht en waarvan desbetreffende motivering van verwerende partij zoals hoger gesteld niet wordt weerlegd – zij zich tot de in Kosovo aanwezige autoriteiten en instellingen kan richten teneinde zich te wapenen tegen discriminaties op de werkvloer en in haar omgeving. Verzoekende partij heeft nagelaten hiertoe ook maar enige poging te ondernemen.

2.2.7. Door de vastgestelde onwetendheden en vaagheden in hoofde van verzoekende partij, aangevuld met het gegeven dat zij zich tot de in Kosovo aanwezige autoriteiten kan wenden indien zij werkelijk problemen zou ondervinden, kan ten aanzien van haar geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

2.2.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Het argument met betrekking tot de schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT